

Ὁ μεταγν. σύνδ. ἀφοῦ. Οἱ τύπ. ἀφοῦν καὶ ἀφόν κατ' ἐπίδρασιν τοῦ ἀφόντας, δι' ὃ ἰδ. ἀφόταν. Τὸ φόνου ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἀφόνου, ὃ ἐκ τοῦ ἀφόν κατὰ τὸ ἀφότου. Τὸ ἐφοῦ κατὰ τὸ συνών. ἐπειδή. Εἰς τὸ σαφοῦ τὸ σ πιθανῶς ὀφείλεται εἰς συνεκφορὰν. Διὰ τὸ ἀποῦ καὶ ἀμπονέ ἰδ. ἀφόταν.

1) Ἀφ' οὗ χρόνου, ἐξ οὗ Ἡπ. Κίμωλ. Σίφν. κ.ά.: Ἀφοῦ ἦβγε ἀπὸ τὴν θάλασσα, πολεμᾷ ἐπαδὰ (ἀφότου ἔπαυσε νὰ ναυτίζεται, ἐργάζεται ἐδῶ) Κίμωλ. Ἀφοῦ ἦπαντρεύτηκε, ἐν ἡπῆα πρὸς τὸ σίφνι τοῦ Σίφν. Ἀφοῦ ἤζουσε ἀκόμη ἡ γυναῖκα μου, σαράντα χρόνια θὰ ναι αὐτόθι. 2) Ἀπὸ τὸν χρόνον καθ' ὃν ἔγινε ἡ θὰ γίνῃ τι, ἀπὸ τὴν στιγμὴν ποῦ, μετὰ ποῦ κοιν.: Ἀφοῦ ἔφαγε, ἔπεσε νὰ κοιμηθῇ. Ἀφοῦ τέλειωσε τὴ δουλειά του, δὲν κάνει πρὸς τίποτε. Ἀφοῦ πέραςε, τότε τὸν κατάλαβε. Ἀφοῦ ἔφυγε, τότε ἔφτασα καὶ δὲν τὸν εἶδα. Ἀφοῦ θὰ σκολάσης, νὰ ῥθῇς νὰ μὲ βρῇς κοιν. Ἀφὸ περάσανε ὁδοὶ τρεῖς μέρες, ἐσκέφτηκε πῶς πρέπει νὰ δουλεύῃ Ἀπύρανθ. Ἡ σημ. καὶ μεταγν. Πβ. Στράβ. 13,1,54 «τοῖς δ' ὕστερον, ἀφοῦ τὰ βιβλία ταῦτα προῆλθεν, ἄμεινον... ἐκείνων φιλοσοφεῖν». β) Ὅταν Θράκ. (Αἰν. Καλλιπ.) Κίμωλ. Λέσβ. κ.ά.: Φόνου τὸν εἶδι ἡ δράκους, θάμαξι (ἐκ παραμυθ.) Αἰν. Φόνους ξύπνιοι, ἦταν ἡ γήλιους βγαλμένους (ἐκ παραμυθ.) αὐτόθι. || Παροιμ. Ἀφοῦ βρέπει νὰ βρέξ', δὲ βρέξ' κὶ τοῦ Μάι δροσουλονογᾷ (ἐπὶ τοῦ ἀκαίρως γινομένου) Λέσβ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Χρον. Μορ. στ. 149 Ρ (ἐκδ. JSchmitt) «κι ἀφὸν ἀπεχωρίστησαν, ἔς τοὺς τόπους των ἀπῆλθον». 3) Ἐφόσον κοιν.: Ἀφοῦ δὲ θέλεις, δὲ μπορῶ νὰ σὲ βιάσω. Ἀφοῦ ἦρθα μέσ' ἔς τὴν ὥρα, θὰ βοηθήσω κ' ἐγώ. Τί ρωτᾷς καὶ ξαναρωτᾷς, ἀφοῦ δὲ σ' ἐνδιαφέρει; Τί θέλεις νὰ σοῦ πῶ, ἀφοῦ δὲν ξέρω τίποτε; κοιν. || Ἀσμ.

Ἀμπονέ σ' εἶσαι ἡ μοῖρα μου, σ' εἶσαι τὸ ριζικό μου, γιὰτί ἔκανες πλούσιο πολλὰ τὸν ἀδερφό μου; Αἶγιν. 4) Διότι, ἐπειδὴ κοιν. καὶ Καπ. (Συνασσ.): Ἀφοῦ τὸ θέλει, ἄς γίνῃ. Ἀφοῦ ἔκλεψε, θὰ τιμωρηθῇ. Ἀφοῦ ἐπιμένει, δὲ μπορῶ νὰ κάμω διαφορετικὰ κοιν.

Πβ. ἀφόταν.

ἀφούντωτος ἐπίθ. σύνηθ. ἀφούντουτος βόρ. ἰδιώμ. ἀφούδωτος πολλαχ. ἀφούδουτους πολλαχ. βορ. ἰδιώμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. φουντωτός.

1) Ὁ μὴ ἔχων φούνταν, εἰδικῶς ἐπὶ τοῦ φυτοῦ τοῦ ἀραβοσίτου τοῦ μὴ ἀποκτήσαντος ἔτι θύσανον Λεξ. Δημητρ.: Τὰ πῆρε ἀφούντωτα τὸ λιόκαμα τὰ καλαμπόκια. β) Ὁ μὴ ἀποκτήσας φύλλωμα σύνηθ.: Ἀφούντωτες λεμονιές πορτοκαλεῖς κττ. Ἀφούντωτα μπουμπούκια. 2) Μεταφ. ὁ μὴ ἀποκτήσας ἀκόμη ζωηρότητα σύνηθ.: Ἀφούντωτο γλέντι.

ἄφουξα ἡ, Πόντ. (Ἀργυρόπ. Σάντ. Χαλδ. κ.ά.) ἄφιξα Πόντ. (Ὁφ.) ἄφιξη Πόντ. (Ὁφ. Τραπ.) Ἀγνώστου ἐτύμου.

1) Τὸ μεταξὺ τῶν αἰδοίων καὶ τῶν μηρῶν μέρος τοῦ σώματος ἐνθ' ἄν. 2) Λαγὼν Πόντ. (Χαλδ.)

ἀφούρκιστος ἐπίθ. Πόντ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *φουρκιστός <φουρκίζω.

Ὁ μὴ πνιγείς.

ἀφούρμιστος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.) ἀφούρμιστους βόρ. ἰδιώμ. ἀφούρμιγος πολλαχ. ἀφούρμιγους πολλαχ. βορ. ἰδιώμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *φουρμιστός <φουρμίζω.

Ὁ μὴ εἰσαχθεὶς εἰς τὸν φούρνον εἴτε πρὸς ὀπτησιν

εἴτε πρὸς ἀποξήρανσιν ἐνθ' ἄν.: Ἀφούρμιστο κουκούλλι-σῦκο-ρωμί κττ. Ἀφούρμιστη σταφίδα κοιν. Ἀντίθ. φουρμισμένος (ἰδ. φουρμίζω).

ἀφουρτούνιαστος ἐπίθ. πολλαχ. ἀφουρτούνιαστος Πόντ. (Κερασ.) ἀφουρτούνιαστος Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *φουρτουνιαστός <φουρτουνιάζω.

Α) Κυριολ. 1) Ὁ μὴ ἔχων τρικυμίαν, ἥρεμος, γαλήνιος, ἐπὶ θαλάσσης πολλαχ.: Ἀφουρτούνιαστη θάλασσα πολλαχ. Ἀντίθ. φουρτουνιασμένος (ἰδ. φουρτουνιάζω). β) Ὁ μὴ θυελλώδης Λεξ. Δημητρ.: Καίρὸς ἀφουρτούνιαστος. γ) Ὁ μὴ ὑποστὰς τρικυμίαν Πόντ. (Κερασ.) 2) Ὁ μὴ προξενῶν τρικυμίαν, ἐπὶ ἀτμοσφαιρικῆς καταστάσεως καὶ ἀνέμου Λεξ. Δημητρ.: Ὁ σιρόκκος ἔς τὰ μέρη μας εἶναι ἀφουρτούνιαστος.

Β) Μεταφ. 1) Ὁ μὴ ἔχων δυστυχίαν, θλίψεις καὶ ταλαιπωρίας Λεξ. Δημητρ.: Ζωὴ ἀφουρτούνιαστη. Ἀντίθ. φουρτουνιασμένος (ἰδ. φουρτουνιάζω). 2) Ὁ μὴ δυστυχίσας, ὁ μὴ δυστυχῶν Λεξ. Δημητρ.: Ἀφουρτούνιαστοι περάσαμε τὰ πρῶτα μας χρόνια.

ἀφοῦσα ἐπίθ. θηλ. Κρήτ. Κύθηρ. ἀφουσα Θήρ. Ἰος.

Ἐκ τοῦ ρ. ἄφτω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -οῦσα ἐκ τῶν μεταβατικῶν τύπων *ἄφτουσα καὶ *ἄφτοῦσα. Ἰδ. ἈνθΠαπαδόπ. ἐν Ἀθηνᾶ 37 (1925) 185. Πβ. καὶ ΓΧατζιδ. ΜΝΕ, 2, 122 καὶ ΣΞανθουδ. Ἐρωτόκρ. 517. Ἡ λ. καὶ ἐν Ἐρωτοκρ. Α 746.

1) Ἡ τρύχουσα, ἡ στενοχωροῦσα Κρήτ.: Ἀσμ.

Θάλασσα, πικροθάλασσα καὶ πικροκυματοῦσα, ὅλοι σὲ λένε θάλασσα κ' ἐγὼ σὲ λέω ἀφοῦσα.

2) Οὐσ. α) Ἐκκαυσίς, καῦσις Κρήτ.: Κάψα σήμερο κὶ ἀφοῦσα μοῦ δίνει. Ἀφοῦσα ἔχω ἀπὸ τὴ στενοχωρία μου. Ἡ σημ. καὶ ἐν Ἐρωτοκρ. ἐνθ' ἄν. «πᾶσα φωτιά θέλει νερὸ νὰ πάψῃ τὴν ἀφοῦσα». β) Παρόξυνσις, στενοχωρία Κρήτ.: Ἀφοῦσα μὲ πιάνει ὅσο θωρῶ καὶ δὲν ἔρχεται.

γ) Πνευστίασις Κύθηρ. Συνών. λαχάνισμα.

δ) Ἐρεθισμός τοῦ δέρματος, ἔκφυμα Θήρ. Κρήτ.

ἀφουσία ἡ, Εὔβ. (Αὐλωνάρ.) Πελοπ. (Λακων. Μάν.) κ. ἄ. ἀφουσιὰ Πελοπ. (Αἰγιάλ. Ἀρκαδ. Ἀχαΐα Βούρβουρ. Κόκκιν. Μεσσ. Παππούλ. Χατζ.) ἀφουσιὰ Εὔβ. (Κάρυστ.) Πελοπ. (Καλάμ. Μάν.) Τσακων. ἀφισιὰ Θράκ. (Περίστασ.) Προπ. (Ἀρτάκ. Πάνορμ.) ὀφισιὰ Προπ. (Ἀρτάκ. Πάνορμ.) ἀφισικιὰ Μακεδ. (Βελβ.)

Τὸ μεσν. οὐσ. ἀφουσιὰ=ἡ σκουριώδης πεταστή τοῦ σιδήρου, τὸ τοῦ σιδήρου ἀποσφύρισμα. Ἰδ. Δουκ. ἐν λ. καὶ Append.

1) Τὰ περιττώματα τοῦ μεταξοσκώληκος μετὰ τῶν ὑπολειμμάτων τῆς τροφῆς ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀφούσις.

2) Χῶμα οὐχὶ συμπεπιεσμένον, ἀλλ' ἐλαφρόν, κοῦφον Πελοπ. (Ἀρκαδ. Παππούλ. Χατζ.): Σὰν ἀφουσιὰ εἶναι τὸ ρωμί (ἀφράτο) Ἀρκαδ. 3) Εἶδος θάμνου μὲ καρπὸν βοτρυώδη Πελοπ. (Βούρβουρ.)

ἀφούσια τά, Πελοπ. (Οἶν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀφουσιὰ.

Ἀφουσιὰ 1, ὁ ἰδ.

ἀφούσκιστα ἐπίρρ. ἀμάρτ. ἀφούσκιγα Πελοπ. (Κορινθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀφούσκιστος (Π).

Χωρὶς νὰ ἔχη τις λιπάνει, ἐπὶ ἀγροῦ: Ἐχω ἀφούσκιγα.

ἀφούσκιστος ἐπίθ. (Ι) Κρήτ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *φουσκιστός <φουσκίζω (Ι).

